

THESES
PHILOSOPHICAE,
QUAS AUSPICE & PROPITIO
D. O. M.

Adolescentes laureæ Magisterialis

CANDIDATI

In inclyta Abredonensi acade-
miâ MARESCHALLANâ

8. Id. Jul.

publicè propugnabunt.

~~hosis & loco solitis.~~

Arbitro ROBERTO FORBESIO.

Puto multos potuisse ad sapientiam pervenire, nisi putas-
sent se pervenisse. SENeca de tranquill. Animi. 1.

ABREDONIIS,

E Typographæo JACOBI BROUN,

Urbis & Academiae Typothetæ

Anno 1656.

Amplissimo, Clarissimo, Integerrimo D.

D. GEORGIO MORISONO,

*Antiquissimæ, Celeberrimæ, multisque
nominibus felicissimæ Civitatis*

Abredonensis nuperrimè

CONSULI

*Dignissimo, Gravissimo omniq; virtute Consulari Orna-
tissimo, Avunculo & Mæcenati suo Munificentissimo.*

S. P.

*On paucis titulis sum adductus (Amplissime Consul)
ut tuum, quod mihi alie daret in animo hærebitque per-
petuò nomen, in harum assertionum fronte exponerem.
Nam primum quæ singularis de tuâ virtute, fide & au-
thoritate Abredonensium æstimatio existit, cum te,
omnium gratulatione, celeberrimæ civitatis hujus præse-
ctum nuncuparunt, eadem te, ut patronum adscisserem
non excitavit me modo, sed etiam propemodum coegit.*

*Accedit, quod cum ego tibi, ex sorore nepos tantum debeam,
quantum ubi à parentibus derelictus fuerim nemini; ingratus sanè
sim atque ab omni prorsus humanitate alienus, nisi tibi, si non
gratiæ relatione (quod nec mea facultates ferunt, nec tua fortuna desi-
derat) memoris saltem obnoxiaq; voluntatis significatione aliqua ex parte
respondeam.*

*Postremo jure tuo postulas à candidatis, ut qui sub consularis tui
velâ integrum ferè Philosophicum cursum sunt emensi, sub eruditâ
patrocini tui umbrâ laborum suorum primitias in lucem emitterent.*

Gratulamur

NUNCUPATIO.

Gratulamur igitur quod te sortiti sumus *Macenatem*, qui non modo in rerum administratione maximarum plurimum polles, sed etiam in contemplatricis anime facultatibus studioq; sapientia eminenter splendens.

Eteim in verè *Alcinoo* quem alis horto, omni genarum arborum, plantarum & herbarum vires ac virtutes rimando, sagacissimus nature mirator existis, Deinde si quid à quovis ex *Academia* fontibus derivatum, ex *Lycai* placitis usurpatum, ex *Stoa* sanioribus effatis depromptum aut ex *Memphyticis* mysteriis evolutum, optimè calles. *Platonis*, *Pythagoræ*, reliquorumq; sapientum & sanctorum Patrum apothegmata. imò omnium retrosæculorum à majoribus simplicissimè dicta, scripta factave velut in *dactylotheca* accuratè servas. *Musas* ita deperis ut inter illas continuo versareris, niste aliò urgentiores cura raperent quotidianè. Et qui promptissimà dextrâ fortitudinis olim, jam severioris vite & gravitatis omnibus es exemplar. Si quis namque gravis, est tibi similis, si gravior similior, si gravissimus simillimus.

Qua in aliis sparsa decora demiramur & ornamenta, in te unum collecta suspicimus. Ea vero quantum in te emicent singula, quanto altius colluceant universa, si verbis exprimere consilium inero, rem aggressus videbor, de superfluitate opera, in tantâ apud omnes decorum tuorum luce insimulandam. Quem enim *Abredonensem* latee quam integer vite in celeberrima hac Civitate præturam olim adieris? & præfecturâ nuperrimè tenueris? ornans munus unde alii petunt ornamentum.

Nominis insuper *Clarissimi* splendorem latè vibrasti, quod vir sis in quo nihil exile aut humile, sed omnia summa sint, vite probitate & integritate, eruditione præterea ac rerum gerendarum dexteritate, infra-cto etiam ac excelfo animo pro *Reipublica* dignitate ac jure tuendo retinendoque. Ut secundus sis nulli ex antiquissimâ clarissimâq; *Venetis* *Morestinorum* familiâ, quorum in celeberrimâ illâ Republicâ multos duces, Senatores plures & nobilioris notæ Cives innumeros per annos plus-minus mille floruisse legimus. Verum cum singulos enumerare non possim, multos non debeam, neminem compello. Sufficiat quod sint numero multi, virtute magni; ut non sit mirum, illorum alios ad fasces, alios ad insulas, cateraque publica munera alios communibus omnium suffragiis esse electos. Et cum iidem sis *Abredoniis* qui *Vene-*

NUNCUPATIO.

clis; invicem ornamento esis, Rivuli fonti, fons rivulis.

*Patere igitur ut tanta facibus amplitudinis illustrati labores lucem
videant, in lucem certe prodeunt cum te accedunt, nullas tenebrae verito
si modo tibi probentur. Probatoz autem vel inde intelligemus
si libenter amplectaris levidense hoc monumentum additissima
voluntatis & benigne interpretaris Nomen tuū in fronte,
argumentum meriti tui pariter atque
autheramentum observantia nostra.
Vale & fave.*

Amplitudinis & dignitatis tuæ additissimus,
ROBERTUS FORBESIUS.

HONORIS TUI OBSERVANTISSIMI.

ARTHURUS FORBESIUS.

<i>Alexander Hayms.</i>	<i>Gulielmus Forbesius.</i>
<i>Alexander Lessau.</i>	<i>Gulielmus Morris.</i>
<i>Alexander Robertson.</i>	<i>Ioannes Metellanus.</i>
<i>Alexander Milnau.</i>	<i>Iacobus Morris.</i>
<i>Alexander Ogilvau.</i>	<i>Matth. Richmondus.</i>
<i>Andreas Forresterius.</i>	<i>Robertus Burnettus.</i>
<i>Georgius Paterfsonus.</i>	<i>Robertus Skenus.</i>
<i>Gulielmus Clerkau.</i>	<i>Thomas Burnettus.</i>

THESES LOGICÆ.

Otalis scientia qualitas est una, non simplex sed aggregata, ex variis habitibus specie si non diversis genere, multiplex, Unam ne ponamus, quæ ens attingat & omnes ejus species: an pro conclusionum & objectorum varietate plures; parvo veritatis discrimine refert. Retinendam tamen censemus scientiarum vulgarem divisionem, ipsa canonicè venerandam, ut commodissimam licet

arbitraneam.

2. Logica reliquarum scientiarum facula, *Adamo* infusa, in posteros derivata, hominum vitio diminuta, & reflexâ intellectus experientiâ supra suos actus restituta; habitus est instrumentarius, ars, simul & scientia partim speculativa, licet simpliciter practica.

3. Attributionis objectum habet Logica, perfectissimam demonstrationem à priori: Adæquatam verò trinam mentis operationem ut dirigibilem, non excludendo voces & scripta. Tam habitualis quam actualis logica moraliter & illuminative, non efficienter & physice influit in reliquas scientias, ad quas utraque est utilis, sed neutra necessaria.

4. Datur ens rationis, factibile ab intellectu Divino, angelico & humano, & per hujas triplicem operationem apprehensivam, judicativam & discursivam, non reflexè tantum, sed directè etiam. Nec omnis nec solus actus falsus, entium rationis est factivus. Denominationes

THESES LOGICÆ.

nominationes extrinsecæ & notiones vulgo secundæ, entia rationis non sunt, sed ut plurimum verissima entia realia.

5. Universale natura fundat, ratio complet, per actum non objective sed formaliter rationem communem ab inferioribus præscindentem, apprehensivum, judicativum vel discursivum: non copulativum, disjunctivum aut distributivum, sed præci se confusum: singularia attingentem non exprimentem. Universalium ergo in essendo & prædicando (quæ solo distinguuntur nomine) multa adæquatè sunt entia realia, sed nullum adæquatè datur à parte rei.

6. Universalibus æternitatem concedimus nullam, quæ singularibus non congruat. Illorum factiva est potentia omnis cognoscitiva, appetitiva, interna, externa, angelica, humana, belluina.

7 Si genus assimiletur materiæ, non necessariò postulat plures species actu sed nec potestate. De individuis completis æque ac incompletis est prædicabile, tam immediate quam mediate, at nec ut totum nec ut pars, sed ut æquale de æquali. Speciem infimam ignorat qui prorsus negat.

8 Num ab individuorum ultimis differentiis præcisissimè sumptis, abstrahi possit communis ratio univoca vel non? E. vel R. inferior differentia in formali conceptu suo superiorem non includit, nec contra. Intensionem & remissionem admittere potest differentia maximè propria. Datur differentia infima. Solum proprium quarto modo, est quantum universale.

9. Quintuplex vulgo est prædicabile, & prædicamentum decuplex, sed ex arbitrio; ita ut poni possint plura vel pauciora pro Logicorum placito. Num universalis unitas naturæ sit intrinseca, problema esto. Sicut & num *Petrus* sit universale.

10. Dantur analogæ propriè dictæ, sed rigorosam univocationem non impediunt inæqualitas, vel proportio: sicut nec dependentia, vel transcendencia.

11. Cum à parte rei dentur privatio & negatio; Oppositorum veræ reales & univocæ species sunt privantiæ & contradicentia.

12. Unus simplex actus est iudicium, cujus formalis veritas, atqui parem est intrinseca, extrinseca partim. Actus nunc verus, po-

tuic.

nuit naturaliter fuisse falsus. Nullatenus tamen potest transire de vero in falsum.

13. Propositionum divisiones omnes, in simplicem & compositam: affirmativam & negativam: apodicticam & dialecticam: universalem, particularem, indefinitam & singularem; univocæ sunt, & generis in species.

14. Propositio omnis non vera est aut falsa; dantur namque mixtæ qualitatis. Propositionum singularium de futuro contingenti determinata veritas datur, sed à multis negatur, quia nescitur.

15. Mentis operatio tertia est unus simplex actus, à prima & secunda tota specie diversus. Quarta *Galen*: figura syllogistica, à tribus vulgaribus est essentialiter alia. Cognitio bonitatis sequelæ ad syllogisum in actu signato sæpe datur, sed nunquam requiritur.

16. Objectum præmissarum intrinsecè attingit assensus conclusionis; non rarè tamen ex falsis concludas verum. Propositiones duæ ad vocalem discursum quandoque, ad mentalem verò nunquam possunt sufficere.

17. Ad inferendum conclusionem determinant intellectum assensus præmissarum, & quoad speciem & quoad individuum. Non influunt tamen efficienter & physicè, sed moraliter tantùm & directivè.

18. Non obstante inconstantia & sublanarium continuo fluxu, datur scientia: dantur rigorosæ demonstrationes, etiam de singularibus, contingentibus, entibus rationis, falsis & impossibilibus.

19. Syllogismi apodictici univocæ species sunt demonstratio à priori & à posteriori, quarum præmissæ veræ esse debent, non tamen veriores conclusione. In Principiis dari potest certitudo ubi nulla veritas, sic certitudo & veritas ubi nulla evidentia.

20. Scientiæ, Fidei & Opinionis non tantum habitus, sed etiam actus, in eodem intellectu circa idem objectum consociari nihil vetat. Immo actum eundem simul Fidem esse, Scientiam & Opinionem non repugnat. Opinantium aliqui non dubitant, sed se certò scire existimant; de formali tamen Opinionis ratione est formido.

Sophisticus

Sophisticus syllogismus nullus, est syllogismus; quippè qui in forma peccat omnis.

THESES MORALES.

Onum quâ bonum averfatur nemo, nec malum quâ malum profequitur ullus. Ex duobus tamen bonis æqualibus alterutrum, ex inæqualibus minus bonum appetere potest quilibet. causam si quis querat, stat pro ratione voluntas. Cum utile quâ tale non fit per se expetibile; bonum cum fine non est convertibile.

2. In omnibus suis actibus deliberatis operatur homo propter finem, non tamen semper simplicitè ultimum, in communi aut in particulari, expressè vel implicite. non potest plures tales sibi simul præfigere. Potest tamen in unum aliquod bonum nunc hoc nunc aliud, simplex vel ex pluribus coagmentatum, tanquam in finem simplicitè ultimum tendere.

3. Hominis objectiva beatitudo est Deus, & quidè solus; ita ut bona inferiora quæcunque & quomodocunque sumpta, perfectum ejus bonum esse non possint. Naturalis felicitas formalis est summi boni intellectio quâ Deus in hominis possessione cedit. Fatendum tamen est Amorem quoque & gaudium, imo cæteratum omnium hominis perfectionum possessionem & quorumvis hominis statui consentaneorum bonorum affluxum, malorum oppositorum depulsiõni conjunctum; completivè ad illam pertinere. Felicitas tamen hæc naturalis, felicitas non est.

4. Alterius vitæ supernaturalis beatitudo formalis essentialiter in alio collocanda non est quam Dei visione clarâ, in diversis substantiis magis & minus perfectâ: ubique autem perpetuâ ac perenni amoris in Deum super omnia & exuberantissimi gaudii fonte. quam etiam resurrectio corporum & plena quarumvis hominis facultatû exfatiatio, cum congruâ defectuum indecentium remotione, astat.

5 Formaliter

THESES MORALES.

5. Formaliter libera est sola voluntas, ejus tamen actibus extrinseca est libertas; liber namq; fieri potest necessarius & e contra. Voluntatis actibus tam elicitis quam imperatis, inferri potest vis. Imperare sibi potest voluntas.

6. Nil volitum quin Præcognitum. At quamvis intellectus nullum exerceret judicium, liberè tamè non desineret agere voluntas. Possibilis est pura omisso libera.

7. Non pessondaret causæ primæ dominium concursus ejus indifferens ad actus malos: ut nec prædeterminatio ad actus bonos causæ secundæ libertatem.

8. Moralis bonitas actus, est ejus conformitas ad naturam rationalem, et primam regulam morum: malitia verò ipsa positiva entitas actus, ut dictæ regulæ disconveniens, non privatio aliqua rectitudinis potentiae vel actui ipsi inesse debita, nec ulla relatio realis aut rationis superaddita. Dari nihilominus peccatum in privatione positum inficiari nequimus.

9. Actui inadæquatè saltem extrinseca est moralitas, transire potest bonus in malum & e contra. Datur actus indifferens in specie, sed nullus in individuo. Non omnis actus bonus bonitatem, aut malus malitiam postulat in objecto. Amor & Odium non semper objecto differunt, sed tendendi modo.

10. Virtutes morales non nego, appetitui tamen cùm sensitivo rum rationali denego; habitum enim omnem species esse dico, quas sibi sola vindicat potentia cognoscitiva. Virtus una est vel plures & si vis virtutum numerus vitiorum numero est æqualis.

11. In quibusdam circumstantiis homini fortitudinis actus sunt duello configere, & fugâ sibi consulere, imò indirectè sibi mortem accersere. Volenti non fit injuria.

12. Lex naturalis distinguitur à positivâ, est immutabilis, indispensabilis & eadem apud omnes. Coningere potest casus quo homo legibus bonis & æquis, ad contradictoria duo verificanda vel falsificanda simul teneatur.

[Handwritten notes in Latin, likely a commentary or continuation of the theses, written in a cursive script.]

infinitum componi affirmamus & puncta omnia terminativa æque ac continuativa negamus. Ut in continuo permanere atomi sunt fatui, sic in successivo morulae sunt nugæ.

10. Cælum elementum non est, nec ex elementis conflatum, sed quintæ essentiæ simplex corpus, completum, incorruptibile, inanimatum, & (ut volueris) solidum vel liquidum.

11. Arbitrarius est cœlestium numerus orbium, in quibus (si liquidis) moventur astra ab intrinseco, ut aves in aëre vel in aqua pisces, non motibus contrariis, (licet tales de facto dentur in solidis) verum uno simplici, non perfecte circulari sed motu spirali.

12. Quaternarium elementorum numerum, aërem, ignem &c. statuit multorum autoritas, sed nulla ratio solida. Qui namque aliis fumosi sunt Philosophi Chymici per carbonariam artem suam, ex tenebris flagrantissimam prodixerunt veritatis flammam, quod sal & sulphur corporis naturalis sint principia verius quàm aër & ignis.

13. Elementorum tam symbolorum quam dissymbolorum in se invicem transmutationem omnem, mediatam æque ac immediatam prorsus negamus. Sunt namque corpora completa, simplicia, essentialis compositionis expertia. Elementorum qualitates in composito refringi & debilitari concedimus, ipsa tamen in mixto formaliter manere volumus.

14. Qualitatum vulgo primarum quaternarium numerum veneramus; humiditatem namque & siccitatem non minus quam frigus & calorem à rerum substantiis distinguimus. Aqua ex sua naturâ non est summe frigida, est summe humida. Gravitas & levitas morrices sunt qualitates realiter distinctæ à rerum substantiis.

15. Cum certum sit aërem hieme esse frigidum, æstate calidum, aliis temporibus temperatum, prout sol accedit propius, aut recedit, prout etiam calidiores afflant venti aut frigidiores; dicimus aërem ex se & naturâ suâ nec frigus postulare nec calorem, sed ad utrumque esse indifferentem, ut à cœlestium influentiis
(quarum

(quorum medium est & vehiculum) perinde frigescat facile & caleseat.

16. Datur Antiperistasis per quam contraria qualitas quandoque intenditur, remittitur quandoque: naturalis calor stomachi intensior est æstate quam hyeme.

17. Qualitas ubi producitur intenditur, non expulsionem contrarii, non corruptionem imperfectioris & productionem perfectioris, non majori in subiecto radicatione, per perfectiorem existentiam, unionem, aut ullum alium superadditum modum, sed additione homogenei vel heterogenei gradus ad gradum, dantur actio & reactio non tamen similis in simile.

18. Quæ in rarefactione & condensatione occurrit difficultas, non per vacuitates: non per quantitatis unius corruptionem & alterius productionem: non per introductionem & expulsionem corpusculorum: non per partium antea penetratarum expenetrationem & expenetatarum penetrationem rectè enodatur, sed per earundem materiarum & quantitatis partium ad majus spatium dilatationem aut ad minus reductionem, absque ulla tamen illarum aut replicatione aut penetratione.

19. Plures animæ nec in perfecto vivente simul, nec in foetu successivè reperiuntur. Plantarum & brutorum animæ divisibiles sunt at non heterogeneæ.

20. Viventis nomen æquivocum est nonnullis sicut *canis*; Non verò vitæ in actu secundo univocum agnoscimus conceptum Deo, angelo, homini, bruto & plantæ communem.

21. Probabilius videtur animari capillos, rostra, ungues & cornua: non verò sanguinem, humores, lac & semen.

22. Spiritualis est anima rationalis, indivisibilis & immortalis. Brutorum aliqua discurrunt formaliter, & agunt propter finem. Datur planta sensitiva.

23. Non melius enodaretur quæ in originalis peccati propagatione

tione occurrit difficultas, quam concludendo animas parentum producere animam proles; cum non detur minor proportio rationalis animæ unius ad aliam, in cuius præsentia producitur, quam cujullibet alterius effectus physici ad suam causam univocam; Sed contra est authoritas.

24. Cum nullam habeat anima potentiam realiter à seipsa distinctam, unam ne fingamus ejus facultatem, an plures, infinitas, an finito numero comprehensas; ad veritatem non multum refert. phantasiam in homine non distinguimus ab intellectu, nec à voluntate appetitum; nullas enim internas & materiales in homine cognitiones aut appetitiones agnoscimus sed solos immateriales intellectus & voluntatis actus.

THESES METAPHYSICÆ.

Uia essentiam ante existentiam ab æterno tanquam rem aliquam nonnulli fingunt, idcirco ab eà realiter distinctam esse volunt. Sed ut falsum est principium, ita & consequens inde deductum.

2 Passiones realiter aut ex naturâ rei ab ipso, aut à se mutuo distinctas, non habet ens, habet tamen ratione nostrâ.

3. Entis conceptus unus est & univocus Deo & creaturæ, substantiæ & accidenti: imo ab ente & non ente, nec non ab ente reali & chimerico conceptus unus admitti potest perfectè præcisus.

4. Substantiæ primus & quidditativus conceptus non est alius ejus constitutivum, non prima radix cæterorum, non quod primariò intenditur à naturâ, sed ens per se. Substantiæ divisio in primam & secundam (aliorum pace) nobis est generis in species. Substantiæ categoricæ sunt DEUS & Angeli.

5. Positiva est substantia. Modus non Res. Unicam multiplex & multiplicem unica terminare potest naturam, propriam vel alienam (à qua distingui docet fides) simplex est vel composita

pro ratione naturæ cujus est ultimus terminus & complementum substantiale.

6. Accidens omne Physicum est modus subjecti cui unitur per seipsum, & ad inferiora est verum univocum.

7. Quantitatis essentiam in impenetrabilis extensionis radice ponimus, sed de facto à substantia non distinguimus.

8. Numeri materia sunt unitates, sed forma est actus intellectus. Motus & tempus impenetrabilem habent extensionem, sed num sint quantitates nec ne, quæstio est de voce. Quantitatis species sunt linea, superficies & corpus; sed, si ratione, non realiter distinctæ.

9. Relatio nihil superaddit fundamento & termino, utrumque essentialiter includit. Non potest ergo mori pater superstiti filio. Patrem terminat filius non ut filius, nec filium pater ut pater. Non tot patres quot sunt filii, toties tamen pater esse debet.

10. Per se notum non est Deum esse, demonstrari tamen potest à posteriori, non à priori. Unus est Deus, infinitè perfectus, simplicissime simplex, liberrimus & immutabilis.

11. In nullo resistit creatura Deo, habet ergo obedientialem potentiam tam passivam quam activam, ad omnem effectum ubi non reluctet specialis repugnantia.

12. Ad omnem effectum creaturæ immediatè & eodem indivisibili influxu, concurrat causa prima; non tamen omni creaturæ essentialè est dependere a Deo.

13. Immenitas Deo convenit necessariò, omnipresentia varò contingenter, cum creaturis a se liberè productis potuerit non adesse.

14. Dari substantias creatas completè spirituales ratione naturali non evincitur, quamvis suadeatur, & communi sapientum ac Philosophorum suffragio ratum habeatur.

15. Spirituali substantiæ non repugnat essentialis compositio ex materiâ & formâ, sicut nec integralis ex partibus entitativis; neotra tamen de facto cadit in Intelligentiam, quæ proinde quoad phisicas substantiæ suæ partes essentielles & entitativas, simplex omnino.

omnino est & incompressa.

16. Intelligentiarum locutio spiritualis est actio, nec alia quam intellectio, prout ab unâ ad aliam intelligentiam per supervenientem voluntatis actum dirigitur.

17. Angelus non discurret circa ea quæ cognoscit intuitive; circa ea quæ abstractivè, quid verat?

18. Audire cupimus repugnantiam possibilis creaturæ unius quæ semel producta non possit destrui & alterius in cujus operationes immediatè non influat causa prima; ne forte nimiam arguant perfectionem.

19. Formalitates Metaphysicæ hoc est genericæ, specificæ, differentiales & individuales in eodem individuo realem omnem imo & virtutalem respuunt distinctionem, ut objectivè præscindi nequeant sed formaliter tantum, ideoque quisquis earum unam de re quapiam affirmat is necessariò affirmat omnes.

THESES MATHEMATICÆ.

Arthesis Scientia est, si ulla detur. Licet experientia sit sæpe fallax & exacta observatio difficilis.

2. Conditus fuit mundus non simul sed successivè: non tempore verno sed autumnali & (ut probabile) die ipso æquinoxii.

3. Terra cum aquâ unum facit globum, cujus idem est centrum gravitatis & magnitudinis.

4. Omnibus partibus simul sumptis, datur unum totum majus aliud minus.

5. Aliqua quantitas licet continuè & infinitè augeatur, altera infinitè minuatur, tamen augmentum illius quantumcumque sit, minus semper erit decremento hujus.

6. Omne triangulum non habet tres angulos æquales duobus rectis; quippe qui triangulum datur tribus constans rectis angulis.

THESES MATHEMATICÆ.

7. Dantur duæ lineæ, quæ in eodem plano sibi infinitum præ-
sistentur semper sibi invicem magis approximarentur, non-
quam tamen se tangerent.
8. Curvæ lineæ proportio datur ad rectam, possibilis est ergo
quadratura circuli.
9. Opusculum principium est remotiora apparere minora & e-
contra viciniora majora, non tamen semper verum.
10. Copernicum Cœli systema, non minus quam vulgare, cō-
modè satis salvetur cœlestium corporum apparentias & terre-
strium motus. Rejiciendum tamen utpote ipsius supremi opificis
Dei disertis testimoniis contrarium.
11. Quod habitabilis sit Luna judico, non inhabitetur du-
bito. Nullum locis gradum a sole non mutuatam, illam habere
puto.
12. Quilibet firmamenti stella major est globo terraqueo,
quantum vero præcise, difficulter dicitur.

FINIS.

